

**Κάθε άνθρωπος στην
χρονομηχανή της τρέλας του**

Μαρία-Ελένη Μωυσίδου

**Κάθε άνθρωπος στην
χρονομηχανή της τρέλας του**

Μαρία-Ελένη Μωυσίδου

Τίτλος: **“Κάθε άνθρωπος στην χρονομηχανή της τρέλας του”**

Συγγραφέας: **Μαρία - Ελένη Μωυσίδου**

ISBN: 978-618-00-0713-8

Εξώφυλλο: **Σοφία Τσιμπικάκη**

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 194

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2018

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 36

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: cambria

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού.

Στον Ωρίων και την Ιζόλδη-Άννα

*που με τις χρυσόσκονές τους
φώτισαν τον σκοτεινό αυτό λαβύρινθο*

ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΤΗ ΦΡΙΚΗ

Σκέψεις,
σαν του ονείρου
το Φόβο

Μην ξυπνήσεις κι είναι εκεί
Μην φέρεις!
Με τα μάγια σου, μη φέρεις!!

Του ονείρου την φρίκη
μη την φέρεις!!!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Είμαστε τσουβάλια με αίμα...
Σακιά με αίμα...
στοιβαγμένα...
σε μια αποθήκη που λέγεται γη.

Είμαστε σακιά ματωμένα...
κόκκαλα μας δίνουν μορφή..
και ο εγκέφαλος όνειρα.

ΑΟΡΑΤΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ

Η μοναξιά μου κάνει θόρυβο
Κουνάει τα ξερά της φύλλα
Φυσάει μέσα μου.
Κρυώνω..

Παχύρευστο σκοτάδι
περιχύνεται στην κόρη του ματιού μου

Έχουν στερέψει πια οι ελπίδες

Η κάποτε χώρα των θαυμάτων
Τώρα μυρίζει καμένη σάρκα
αόρατων εραστών

Καμένη Σάρκα Αόρατων Εραστών

καμένη

σάρκα

αόρατων

εραστών

κκκκ.....σσσσ.....αααα.....εεεε.....

ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

Το μυαλό μου γυρίζει, γυρίζει, γυρίζει
μέσα σε σκέψεις, σκέψεις, σκέψεις
ανεκπλήρωτα όνειρα
τρέμουν τα πόδια και ζαλίζομαι
πού είστε όνειρα πού πήγατε;

Στριφογυρίζω και σκίζω τα ρούχα μου, να δω
Είμαι εδώ;
Πού είστε όνειρα κι ελπίδες μου;
Να σας χαζέψω σα μικρά παιδιά..

ο Φόβος,
πεरिकύκλωσε το μικρό εκείνο παιδάκι
και το σκέπασε με το πέπλο του

"με κατάπιε το Σκοτάδι,
κι εγώ κατάπια Αυτό"

είπε το παιδάκι και κρύφτηκε στις μαύρες του φτερούγες
που σιγά, σιγά χάνονταν μέσα στο φως του σκοταδιού

Νύχτωσε....
Όνειρα Γλυκά

KENO

Στην ίριδα του ματιού
Βαθιά
Ρολόι
Δευτερολέπτων δείκτες
Δάκρυ στεγνό
Ρέει στο μάγουλο
Το αφυδατωμένο
Ρυτιδιασμένο βλέμμα

Της στεναχώριας μου το όνειρο
Ξεθώριασε και στέκεται να με κοιτά
Σαν φταίω εγώ

Βλέμμα γέρικου νοσταλγού ζωής
Ξέμεινε να κοιτά σε μια οθόνη
Τις εικόνες που περνούν
Αργά
Σαν παλιές φωτογραφίες
Θολές, ξεθωριασμένες
Χρώματα άλλης εποχής
Ρούχα και μυρωδιές από άλλες ντουλάπες

Σφίγγω τα μάτια
να ρουφήξω την ανάμνηση
πριν χαθεί
Τότε που πιο αγνά
στην ψυχή μου
πετάριζα....

Φίλοι που πέρασαν από το δικό μου δρόμο
Η ύπαρξη τους πια μια φωτογραφία..
Γιατί αυτοί και όχι εγώ;
Τί κάνω εδώ;

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποτε παίζαμε!
Παιδιά, Ελεύθερα! χωρίς φόβο!
Μόνο ξεγνοιασιά και παιχνίδι...
Όνειρα...όνειρα μικρού παιδιού
Τι θα γίνω όταν μεγαλώσω;

Τώρα τι να ρωτήσω τον εαυτό μου;
Να γλείψω τα ψυχούλα που αφήσατε πίσω σας;
Με διώχνετε από τον τόπο μου χωρίς να το θέλω!
Σας μισώ, σας μισώ!! Γιατί με καταστρέψατε...!
Παραμύθι μύθι, μύθι
Το κουτί και το ρεβίθι.

ΕΚΕΙ....

Ξέρεις...

Υπάρχει ένα μέρος μαγικό!

Είναι νεράιδες που χορεύουν

Είναι θάλασσες που κολυμπάς..

Ακούμπα το νερό να δεις,

Ξωπίσω σου λάμπουν αστράκια

Σ' ένα βραδινό μπάνιο

Σ' ένα πιάτο Λούνα Παρκ

Όλα είναι πανέμορφα

Μόνο που πρέπει να 'ρθεις μαζί μου

Μόνος θα χαθείς

Μπορούμε να μείνουμε εκεί για πάντα

Εκεί έχουν σφαίρες από σερπαντίνες

Έχουν όπλα από χαρτί!

Εκεί κάθε μέρα είναι γιορτή!

Εκεί δε θα με βλέπεις να κλαίω

Δε θα με ξαναδείς να γίνομαι κομμάτια

που δε μπορώ να μαζέψω

Είναι ένα μέρος μαγικό.....Εκεί!!

ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΡΘΕΙΣ

Σαν φτερό στον άνεμο
Κλείνω τα μάτια και αιωρούμαι
Σαν μια σκισμένη σακούλα που στροβιλίζεται
Χορεύω

Μια καταιγίδα περιμένω
Να κολυμπήσω στα δάκρυα του κόσμου αυτού

Μέχρι το πρώτο αστέρι στον ουρανό, να σβήσει για πάντα
Μέχρι το τελευταίο σύννεφο, ν' απαγχονίσει τον ήλιο
τον σφίξει στην αγκαλιά του να τον στεγνώσει

Θα περιμένω μέχρι να 'ρθεις..

ΤΟ ΟΠΛΟ

Δυο δάκρυα
ήρεμα, ήσυχα πέφτουν
μέχρι να χαϊδέψουν την κάθε καμπύλη του προσώπου
και να στεγνώσουν τα μάτια σου
Τότε που δε θα ακούς
την μουσική της μικρής μου ψυχής
Κι όταν τυφλωθείς
μες στο σκοτάδι του ονείρου
Στον εφιάλητη που πάντα έψαχνες να βρεις
Θα με φωνάξεις να σε λυτρώσω.
Κι εγώ θα πάρω το όπλο
που μου 'χες χαρίσει
Θα το στρέψω πάνω μου
και θα το καταπιώ

ΧΩΜΑ

Της βροχής μου ο πόνος με μουσκεύει
Βρεγμένο χώμα στα σωθικά μου μέσα πλημμυρίζει
Σκουλήκια βγαίνουν μέσα μου
Κι είμαι πιο μαλακή, κι από χιόνι απάτητο
Μικρά λουλούδια που πήγαιναν να βγουν
Οι ελπίδες μου
Η βροχή τις ρήμαξε, σα να 'τανε χαλάζι
Ματωμένες από πέταλα χαλασμένων τουλιπών
Υγρές σαπίζουν ακόμα.
Διαλυθήκαν σαν σείστηκε η γη, κι ανοίξανε στη μέση
Σα να φύτρωσαν μέσα τους κάκτοι
Κάκτοι φυτρωμένοι ανάποδα
Που ρίζα τους
Έχουν από μια σφήνα
Που με καρφώνει όλο και πιο βαθιά
Μέχρι στον πάτο να φτάσει

Αναρριχώμενα φυτά μεγαλώνουν μέσα μου, μέχρι να με
πνίξουν
Κυπαρίσσια με κορμό, πτώματα σάπια
Κι ένα τσιγάρο μισοτελειωμένο
Κάποιος πάνω μου πέταξε
Κι άφησε το ανεξίτηλο σημάδι του πόνου
Ελπίδα μου η βροχή
Χώμα που μυρίζει αίμα
Αίμα που μυρίζει χώμα

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Μερικές φορές
Νιώθω σα να βλέπω τη ζωή μου σαν ένα δρόμο

Σαν πάω να κλείσω για λίγο τα μάτια
Πέφτω σ' ένα γκρεμό που μόνη έφτιαξα

Ανατινάζω τα όνειρα μου
Τίποτα και στο μηδέν και πάλι

Κι όταν ψηλά κοιτώ στον παλιό μου δρόμο
Πέφτουνε σκόνες στα μάτια μου

Σκύβω χαμηλά, ξανακλείνω τα όνειρα μου στο γκρεμό της
φυλακής
Και νανουρίζομαι με τον ήχο της σκόνης σαν πέφτει.

ΕΣΥ

Να θες να κοιμηθείς
και φώτα προβολείς
να σε ανακρίνουν

Σα να φταις για όλα εσύ!
ΕΣΥ φταις
Δεν το ξέρεις; εσύ!!!!
Τα πάντα λοιπόν εσύ τα έκανες
Πολέμους και παγκοσμιοποιήσεις

Μια στρογγυλή γη
που βάση έχει
μια Ταμειακή Μηχανή...

ΓΗ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΣ

Βρέχει κι η ζέστη λιώνει
Περνά μέσα απ τα τζάμια
Μέσα στις στάμνες τρυπώνει

Αστραπές
Ο ουρανός άνοιξε
Βλέπω τα σπλάχνα του
Το αίμα του κυλά
Και με ποτίζει στάχτη
Δεν αναπνέω
Δεν υπάρχω
Ανοίγει η γη και πέφτω μέσα

Θα ξανανοίξω τις κόρες του ματιού μου
Όταν γη κι ουρανός, ξανασυναντηθούν
Όταν ένα κομμάτι μου θα χει ξεμείνει
πάνω σ' ένα δέντρο
κάτω από μια πέτρα.

ΑΠΟΔΕΙΞΗ

Και τον βρήκαν νωρίς το πρωί
Κρεμασμένο από την γραβάτα του

Το βλέμμα του κοιτούσε ψηλά
Σα να περίμενε κάποιον να δει

Σα να 'θελε να αποδείξει
αν υπήρχε στ' αλήθεια κανείς να τον κοιτάξει

Τίποτα
Στεκόταν εκεί.

Κι απ' το παράθυρο
έμπαινε χιόνι
και μούσκευε το πάτωμα

ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ασπρόμαυρος κόσμος
Πιάνω το λουλούδι και μαραίνεται
Πιάνω την ψυχή μου και φεύγει
Πετάει
Κρατώντας την ουρά
του αεροπλάνου αυτού
που μόλις απογειώθηκε

Μα σε λίγο θα εκραγεί
και θα φτάσει στο πιο μακρινό αστέρι

Στον γαλαξία
Εκεί
Που ψάχνουν για Ζωή.

ΠΡΩΤΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΡΟΥΠΩΜΑΤΟΣ

Ένα κοράκι σκίστηκε στα δυο
Που πήγε η ανάσα μου;
Σεισμός
Σ ένα νεκροταφείο
Περιμένουν οι νεκροί
Αυτή τη φορά θα ανοίξουν τα μάρμαρα τα παγωμένα;

Τα θλιμμένα αγάλματα, η μόνη τους παρηγοριά
Τους νανουρίζουν με ένα γλυκό πιοτό
Το πιοτό της λησμονιάς

Χώμα μαλακό και ποτισμένο με σαρκική αμαρτία
Εδώ τα φώτα τελειώνουν μες στη θολάδα
Σα ρημαγμένοι τάφοι φαίνονται πιο μέσα
Μουντζουρωμένα ονόματα
Από το καυσαέριο κι από τα μαστιγώματα των κυπαρισσιών
Σαδομαζοχιστικό παιχνίδι
Που μέχρι τώρα, μόνο το κοράκι επέβλεπε
Σαν σκηνοθέτης
Την ώρα που ο ήλιος χάιδευε, τους πρώτους τάφους του
σουρουπώματος
Κι ο αέρας χτυπούσε, μέσα από τα τζαμάκια

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Έτσι περιμένω μέχρι να χαθώ
Μέσα σ' ένα πανηγύρι.
Μέσα απ' το φιλί σου να ονειρευτώ
Πως πέφτω ξανά
Με τα χέρια ανοιχτά
Από εκείνη την ταρατσα
Που κρέμονται κεραίες και καλώδια.

Κι έτσι πως πέφτω
Θ' αρπάξω το περιστέρι
που θα μπλεχτεί στα μαλλιά μου
για να μου χαϊδέψει με τα φτερά του
τα δάκρυα μου και την τελευταία μου σιωπή

ΦΟΒΑΜΑΙ

Θέλω να μου κρατάς σφιχτά το χέρι
Θέλω να με κοιτάς στα μάτια μέχρι να δακρύσουν
Πού είναι η έξοδος κινδύνου;

Φοβάμαι πλέον τον πολύ τον κόσμο
Κι αν με καταλάβουνε θα τρέξω να κρυφτώ.
Γι' αυτό κράτα μου σφιχτά το χέρι
Έχει πολύ κόσμο... μας σπρώχνουν θα χαθούμε!
Κοίτα με στα μάτια και άκου αυτό που θα σου πούνε
Κι αυτή τη φορά σε παρακαλώ
Μην τα αφήσεις να δακρύσουν
Είναι δικά σου τα μάτια μου
Ξέρεις τι βλέπουν πια
Την ξέρεις την ψυχή μου

Φίλησε τα...
Μας κλείσανε τα φώτα να μη βλέπουμε
Φοβάμαι..

Δε βλέπω την έξοδο κινδύνου
Κράτα μου το χέρι σφιχτά
Φοβάμαι.

ΧΡΟΝΟΠΑΓΙΔΑ

Τικ Τακ

Ακούω το ρολόι

Οι σκέψεις μου σε αντίστροφη μέτρηση ακούγονται

Άραγε, πόσες σκέψεις μπορεί να κάνει κάποιος, μέσα σ' ένα λεπτό;

Άραγε, πόσες σκέψεις μπορεί να κάνει κάποιος, σαν βλέπει όλη τη ζωή του μέσα σε μια στιγμή;

Αυτή η στιγμή μπορεί και να κρατήσει για πάντα

Χρονοπαγίδα της σκέψης, Τιμωρός!

ΣΑ ΝΕΑ ΙΘΑΚΗ

Σε αυτό το κορμί που στέκεται σαν κρεμάστρα
Η ψυχή παγιδευμένη στην καρδιά
με φωνάζει να μαζέψω τα θρύψαλά της

Σαν κομμάτια γίνει η σκέψη
Πάζλ βρεγμένο... χνάρια τα άκρα των ενώσεων
Αδιαφανές μνήμες των παλιών εαυτών

Απροσάρμοστες σκέψεις άκομψες
Παρελθόν απαγορευμένο των νιάτων
Τα ποτήρια πολλά... πλημμυρίδα των σκέψεων
Μαγεμένα... απ' την πανσέληνο παλιών πηγαϊμών

ΑΓΝΩΣΤΟ

Σε αυτό το κελί
Τα χνάρια μου κρύβει το χιόνι
Χιόνι που έλιωσε
στο δρόμο της καλοκαιρινής πανσέληνου

Χρόνια στα κύτταρα μου τρέχει
Ο φόβος της αντανάκλασης της μορφής σου μη χαθεί
Ψέμα από παιδί
Κι ανατριχιάζω

Πόσες ευχές για όνειρα
Πόσοι εφιάλτες προσευχές

Δροσοσταλίδα της αυγής
Οφθαλμαπάτη της ψυχής

ΠΟΡΤΕΣ

Κάποτε πόρτες περίμεναν
να τις δώσεις μια, και να ορμήσεις στη ζωή!

Τις βλέπω τώρα τις Δευτέρες
Κρέμονται σαν ερείπια
Τρύπιες, φαγωμένες, σάπιες σημαίες

Τις βλέπω τις Δευτέρες
γιατί τα Σάββατα έχω μάθει, να μη θυμάμαι πια

Τρίζουν απ' τον αέρα, χτυπάνε πέρα δώθε...
Ανοιγοκλείνουν

Σα προλαβαίνω να κοιτάξω
Χρώματα που δεν μου ανήκουν
Ψιθυρίζουν την αύρα της σκιάς μου

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Η πορεία μας
Σαν ένα κέντημα...
Απλό γιατί δεν θέλησες τα πολλά
Περίπλοκο, γιατί δε σου αρκούσαν τα κοινά
Μισοτελειωμένο, γιατί ό,τι άρχιζες το άφηνες πάντα στη
μέση
Κατεστραμμένο, γιατί ποτέ δεν το νοιάστηκες, Ποτέ

Άλλοτε όλα μαζί, μέσα σ' έναν απρόσωπο καθρέφτη

Στο χέρι σου είναι..
Ξέπλυνε! Το ψεύτικο πρόσωπο
Άδειασε! Την ρουτίνα από τα σπλάχνα σου
Άνοιξε! Τα μάτια και δεσ το δρόμο

Όσο ακόμα το φως
σου δείχνει τα θέλω σου

ΛΕΥΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Μέσα από ένα σύννεφο
ξεπήδησε το ξημέρωμα.
Το βασίλειο βρίσκεται εδώ ψηλά
ανάμεσα στα κάστρα τα λευκά.
Σαν τα βαμβάκια κατάσπρα
κόσμος αλλόκοτος.
Μα κι αν για λίγο θα σταθείς
πόσο μικρός και ταπεινός
θα νιώσεις μπρος στην ομορφιά του.
Μυστικά κρυμμένα στα σύννεφα, πάρτε 'με
θέλω να βγω από αυτά τα φτερά να περπατήσω
στο μυθικό βασίλειο της Λευκής Πολιτείας.
Ευπόλητη αγνή
όπως από την μήτρα
σαν πρωτοβλέπει το μωρό
τα μάτια που το γέννησαν
έτσι να ξηλώσω τη σάρκα της αμαρτίας
Φως ηλιαχτίδας στην ίριδα του ματιού
να τρυπήσει το μαύρο σκοτάδι του χάους

ΓΙΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ

Δεν είναι πως δεν σας αγαπώ
Είναι πως οι σκέψεις μου παλεύουν
Χτυπούν σαν τύμπανο μέσα κι έξω
Κόκκαλα και σάρκα κλυδωνίζονται

Σε όλες τις μελαγχολίες του αύριο
Οι χτύποι της καρδιάς
Πουγκί παραφουσκωμένο
Φοβάμαι για το πόσο θα αντέξει το χαλασμό

Δεν θέλω να φύγω κι όμως πρέπει
Αυτός ο τόπος με κλωτσά δυνατά

Δεν θέλω οι αναμνήσεις μας να είναι φθαρμένες κασέτες
Ξέρω πως κρύβομαι αδικαιολόγητα
πίσω από λέξεις κομμένες μασημένες
γιατί κομπιάζω..

Συγνώμη γι' αυτά που δε θα ζήσουμε μαζί
Αυτός ο κόσμος δεν είναι για 'μας.

Θέλω να κρυφτούμε εκεί στην παλιά μας γωνιά
Αγκαλιά
Και το αύριο να μη μας νοιάζει
Σε ένα παράλληλο σύμπαν είμαστε μαζί για πάντα
δεν θέλω να φύγω κι όμως πρέπει.....

ΞΕΝΙΤΙΑ

Μακριά από το χώμα που πρωτοπάτησες
Το Σώμα κι η Ψυχή σκληραίνουν
Όπως το αλάτι τα φύκια τα μαλακά
πριν τα φτύσει απ' τα σπλάχνα της
και τα ξεβράσει
σε μια Άφαντη πια θάλασσα

Μακριά, η καρδιά μαθαίνει
Κομματιασμένη
να υπάρχει ακόμα...

Η Νοσταλγία
σκοινί γερό
Κρατά σφιχτά τα κομμάτια της

Όσο τα μάτια ξεχνούν
αυτή σφίγγει πιο δυνατά
μέχρι να στάξει αίμα...

Και κάθε φορά τη στιγμή του αποχαιρετισμού
ένα κομμάτι πέφτει σάπιο...
Σα μικρός θάνατος το κάθε αντίο...

ΑΓΑΠΗ

Θα βουτήξεις μέσα στον μεγάλο Ωκεανό
Ανάποδα... σ' άλλη διάσταση, σε μια άλλη επιφάνεια θα βγεις
Να ανασάνεις μέσα σ' ένα απέραντο σκοτάδι...
Κι όταν τα βλέφαρα ανοίξεις
τα μάτια κόκκινα και πονεμένα όπως ήταν, θα υγρανθούν
απ' την βροχή των αστεριών
απ' τους πλανήτες που φωτίζουν τους δρόμους σου
απ' την Αγάπη... που εκρήγνυται μέσα σου...
Υπερηφαίστειο συναισθημάτων
ενώ οι φλέβες σου γεμίζουν μέχρι το κάθε άκρο σου να
παραδοθεί
Λάβα... ενέργεια του σύμπαντος η μυστική Αρχή

Θα κλαδέψω τα δέντρα τ' ουρανού και θα τα τρίψω
ώσπου χρυσόσκονες να στάξουνε πάνω σου
να μη σε χάσω ποτέ μέσα στο σκοτάδι

Έλα γυμνός, έλα αγνός
και η Ψυχή σου
θα μουλιάσει σε μια θάλασσα λιωμένων αστεριών
που γράφουν τ' όνομά σου

Περιεχόμενα

	σελ.
ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΤΗ ΦΡΙΚΗ	7
ΑΝΘΡΩΠΟΙ	8
ΑΟΡΑΤΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ	9
ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ	10
ΚΕΝΟ	11
ΠΑΡΑΜΥΘΙ	12
ΕΚΕΙ...	13
ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΡΘΕΙΣ	14
ΤΟ ΟΠΛΟ	15
ΧΩΜΑ	16
Ο ΔΡΟΜΟΣ	17
ΕΣΥ	18
ΓΗ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΣ	19
ΑΠΟΔΕΙΞΗ	20
ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ	21
ΠΡΩΤΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΡΟΥΠΩΜΑΤΟΣ	22
ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ	23
ΦΟΒΑΜΑΙ	24
ΧΡΟΝΟΠΑΓΙΔΑ	25
ΣΑ ΝΕΑ ΙΘΑΚΗ	26
ΑΓΝΩΣΤΟ	27
ΠΟΡΤΕΣ	28
ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ	29
ΛΕΥΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ	30
ΓΙΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ	31
ΞΕΝΙΤΙΑ	32
ΑΓΑΠΗ	33

Η Μωυσίδου Μαρία-Ελένη γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη του 1983. Είναι πτυχιούχος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης του τμήματος της Θεολογικής Σχολής, με εξειδίκευση στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, στο τομέα της Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης. Κατά την διάρκεια των σπουδών της, παρακολούθησε μαθήματα δραματικής τέχνης. Τα τελευταία χρόνια πριν μεταναστεύσει, ασχολήθηκε εντατικά με την εκμάθηση της Ελληνικής Νοηματικής Γλώσσας. Ζει πλέον μόνιμα στην Νυρεμβέργη της Γερμανίας και ασχολείται με τον χώρο της εναλλακτικής μουσικής σκηνής, ως ρεπόρτερ και dj.

νέο e-book

ISBN: 978-618-00-0713-8

24grammata.com

[σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 194](#)